

Кога се тиче како живе приче, Дејан Алексић ПРИЧЕ

Биле једном давно **исте приче**, толико сличне да нису могле да поднесу што једна на другу личе. Обе су имале по једног змаја и по једног витеза. Змајеви су били веома страшни и бљували ватру а витезови по цео дан спавали и хркали, и од тог гласног хркања сваки се змај препао. И тако приче почеше тешити једна другу. Ова прва се пожалила што није као њена сестра, она је прича о славују који тако дивно пева, а друга рече да има комшиницу причу која прича о једној жаби која по ео дан пева једној глувој баби. Размишљају тако две приче и прва рече да се замене, да један витез дође до другог, а змајеви да буду у другој причи. И тако два витеза почеше толико гласно да хрчу, да су почели да сметају један другом. После пар дана нису могли да спавају па решише да причају приче и схватише да је боље то него јурити змајеве по белом свету. А шта су радила два змаја у другој причи, то не знамо јер вам ја причам једну причу.

Али пошто видим да вам је занимљиво ја ћу вам причати још једну причу, а то је **прича која не уме да заврши саму себе**. Ушла једном једна промаја у једну малу кућу и схвати да је у њој много тесно. Наравно да је тесно када је то кућица од пужа, али пошто пуж није био ту није имао ко да јој каже да јој у пужевој кући тесно. Понављала је безброј пута да је у пужевој кући много тесно, а пужа нигде није било. Била је то врло компликована ситуација, тако да је у помоћ дошла једна прича да нам каже крај. Прича рече да ни она не зна крај јер и она чека пужа да дође кући. Тако сада ствари стоје, мораћемо да чекамо заједно са причом, а док чекамо , дај да вам испричам још једну причу.

То је **прича о једној размаженој причи** којој је све сметало, стално је нешто извољевала. У њој је био један мали вук који је био пун бува. Није причи сметао вук већ буве и сви зарези и тачке који су јој личили на буве, па ме прча замоли да јој уклоним све буве, зарезе и тачке. Ја јој рече да онда неће ни на шта да личи, а она решена да јој све уклоним јер је ушла у високо друштво и да није пристожно да је пуна бува. Ја је упитах а које је то твоје друштво, а она ми рече да познаје „Малог принца“ и „Алису у земљи чуда“. Па то је баш високо друштво, знаш ли ти да у тим причама има и горих ствари од тих бува, а она ме назва лажовом и рече да ни не треба да буде у мојој причи. И ту смо се нас двоје растали. Наредног дана замоли ме прича да је ипак вратим у причу, али вука више није било, јер сам га посула прашком за буве. Прича се растужила и мени је било жао па сам замолила вука да ипак дође у причу. Са вуком дођоше и тачке и зарези и сви они заједно у ову причу.

И тако ја дођох до још једне приче а то је **ко чита – не скита**. У овој причи један вук је ленчаријо испод једне букве, и слушао песму усамљеног славуја, али се одједном песма није чула и вук се упита што славуј више не пева. А онда се упита што лишће опада, па му на памет паде зима и сав се накостреша. Па онда где се пахуље скривају, па онда још безброј питања на које он није знао одговор. И у тим питањима он помисли како он уствари ништа не зна. У том незнању помисли можда неки други вук зна одговор или су незналице као он, али ако јесу ко ће му дати одговор на сва та питања. Одједном га уједе бува, он поскочи и поче да се чеше, па помисли да није уреду да га бува толико често једе. Ајде за доручак, ручак и вечеру, али она га је гризла по цео дан. И тако он њој рече да није уреду, али бува каже извини али читам књигу па те мало грицкам. Вук се збунио јер није знао шта значи читање, па упита буву да ли га може спасити незнања, а она му рече да се тако учи. Ноћ је падала, а вук није могао да спава. Па је размишљао ако научи да чита да ће имати одговоре на сва питања, затим помисли ако има толико ликова у причи да би могао да се и он нађе у некој књизи. Он пробуди буву и тако њих двоје стигоше у ову причу, а да ли ће научити да чита док га бува не поједе то нећемо сазнати.

Ту постоји још једна веома чудна прича, а то је **прича коју нећу да напишем**. У овој причи су била двојица што су певала, и још један трећи што је само зевао. Ова двојица га питаше што не би певао са њима, па би онда били трио. Али овај трећи није хтео да пева него само да зева, нема везе овако сте леп дуо. Пошто су кренули да се расправљају, решила сам да се умешам и рекох им да су досадни и да овако не могу да напишем причу. Они се сложише да прича и не треба да буде написана. И то ме је баш повредило па сам чврсто решила да причу и не испричам, па одох на једну клупу где сам често размишљала о ономе што сам написала. Када сам се вратила они заменише улоге и опет кренуше у расправу, што сада ова двојица зевају а овај трећи пева. Била сам срећна што нисам испричала причу о њима и одох опет на оно место да размислим да ли да је не напишем. Када тамо сретох неког и упитих га ко је, а она ми рече да је појава којој досађују глупим питањима. То ме је наљутило и хтедох да јој одговорим, али сам се плашила да опет не постанем глупа, па сватих да је све то због приче коју нисам написала.

Била једном једна прича где није било никог, та прича се звала **празна прича**. Није било ни замка, ни аждаје, ни принца, баш ништа да би се написала прича. Тако реших да је одведем код доктора који лечи празне приче. А доктор као из приче ћелав, са наочарима и наливпером. Упита је доктор од када је празна и која би прича желела да буде. Она се замисли па се нађе у чуду јер није знала каква би могла да буде. Доктор отвори фиоку и извади једну стару фотографију па заплака. Ово сам ја када сма био мали. На фотографији је био он са малим медом. Тог меду сам одавно изгубио. Празна прича рече да ће она бити прича о дечаку који је давно изгубио меду па га је нашао. Доктор обриса сузе и рече да је она најлепша празна прича коју је икада излечио од празнине.

Једна **прича о Рупи**, која није била ни на ципели, ни на бурету, уствари није била ни на чему. Па уствари то и није рупа. Рупа је била толико збуњена да ме је питала шта сам

ја. Па рупа, шта би била. Али кроз њу није могло да се провири. Пожелела је да напишем причу о њој. Мислиш да напишем причу о рупи која има рупу у себи. Тако сам и урадила. Написах причу и баш је била лепа, али ме је забринула да не почну слова и приче да испадају кроз рупу. Шта ако уђе промаја, па се прича разболи. Али рупи је било баш лепо, могло је да се провири кроз њу, а кроз рупу се видела нека нова прича па се рупа осетила корисним.

А то је **прича која се чита када се вири кроз рупу у „Причи о Рупи“**. Е у овој причи је све скривено. Скривен је главни јунак, сакрио се и главни догађај, потом и поука али крај се видео и он је гласио да ништа на свету не може да се сакрије. Па тако смо сазнали да главни јунак треба да седне на престол пошто му стижу гости, значи он је краљ. А он је крао крофне, значи сада знамо догађај у причи. А док је јео крофне куварица га је ухватила у крађи. Била је толико бесна јер није имала чиме да послужи госте. А он се правдао да није он украо, а куварица још више побесни па му рече да га је видела кроз рупу на креденцу. Лутао је тако данима краљ а онда нареди да се рупа на креденцу затвори, и тако рупа поче да лута. Нигде није могла да нађе своје место, све док је нисам ставила у ову причу.

Била је недеља. Почела сам да читам **алергичну причу**. Чим сам је отворила и прочитала првих пар редова неко је кинуо, помислих знала сам да ћу се разболети, мораћу да скувам чај, али само да прочитам причу. Али после пар редова чула сам опет а-пћиха. То је било баш гласно, толико да сам помислила да нисам ја. Нити ме је сврбео нос, нити су ми се очи затвориле ма то је било нечије туђе а-пћиха. Али ко је то кијао? Ја! Ти? Па зар не видиш да се зовем алергична прича, а ко је алергичан на нешто он обично кија када је то нешт у његовој близини. Значи она је била алергична на мене, али зашто ја. Па ти си читалац а ја сам алергична на њих. Па не, досетих се, ја сам разгледач приче а не читалац. Насмеја се прича па опет кину, ма мора да је поред тебе неки читалац. Не знам на кога је мислила, можда на вас. Онда брзо почните да се претварате да сте било шта осим читаоца. У овој причи био је један **господин зид** и огласна табла. Зид је замолио огласну таблу да га научи да чита али је она то одбила. А зиду је то било чудно што неће да му помогне а толико дуго су заједно. Рекла му је ако научиш да читаш нећеш бити поносан на себе. И стварно, на њему су писале свакакве поруке, било је људи који су склањали поглед са њега, који су му се ругали. Било му је жао што је неписмен, па не може да прочита шта пише. Близу зида и табле била је изложба слика, скупило се доста финог света, пило се и разговарало. Слика је решио да после изложбе изађе и прошета мало, и тако је дошао до чувеног зида па сав зачуђен рече како га није стид. „Имај у виду да се обраћаш зиду“ рече му зид. Слика се уплаши па помисли да то није од пића а зид му понови „Ово што на мени пише нико неће да прекречи“. Истог тренутка је отишао по свој прибор и почео да слика по зиду. Скупила се публика, много људи је остало са њим до касно да би видели то ремекдело. Када је завршио поклонии се зиду и пожелео му срећу. А зид је био популаран, многе лепе ствари су се дешавале испред њега. Добио је заслужен име господин Зид, али

је и поред свега замолио огласну таблу да га научи да чита јер нико не треба да остане неписмен.

Често зевамо када нам је досадно, тако има и једна **прича од које се зева**. Ова прича је била досадна па су сви зевали, чак и ја. Било ми је жао приче, па сам јој рекла да ја само вежба да не заборавим да зевам. Потом сам јој испричала причу о једном Зевомиру који је стално зевао и сви око њега су били поспани од његовог зевања. А имао је ружну навику да није стављао руку док зева, стално су га опомињали, али узалуд. У његовој близини нашла су се три познаника, један пајац, један папајац и један полицајац. Сви му рекоше да они стављају руке док зевају, али он као из топа рече па и куће зевају а не стављају руке. У том трену неко отвори врата од куће и стварно је изгледало као да кућа зева. Потом Зевомир изу патику па је и то изгледало као да патику зева, па и слово О зева. Е сада су њих троје остали збуњени. А она Зевомир опет зевну и сви задремаше. Толико му је било досадно па је отишао да тражи ново друштво. Срео је дрво које је исто ретко причало. Зевомир схвати да је досадно имати друга који ретко говори па од досаде опет зевну и истог тренутка дрву се приспавало и испружило се преко тротоара. Он настави даље па опет зевну, толико је зевао да се видеља права ноћ са неколико звезда. Када је то видео месец он појури у његова уста. Добро је сада се имам са ким дружити, само да пазим да га не прогутам. Само што то помисли он се саплете о оно дрво на тротоару и прогута месец. А ту су га чекали пајац, папајац и полицајац. Рекоше му да зевне да би месец испао. Али он зевну онако културно са руком преко уста. Не тако, слободно без руке рекоше му они, а онда месец шмугну а Зевомир више никада није зевао без руке, не због њих него због једне девојчице која је волела месец.

И на крају једна прича о **крају приче**. То је прича која се није завршила. Е то је она прича о промаји и пужу, само што је пуж стигао кући и затекао промају која му је рекла да је кућа тесна, а он јој рече да се чисти из његове куће. Она га упита а где пише да је његова кућа. Заиста нигде то није писало. Досети се он и рече у Мексику пише. Тамо сам купио кућу и ја се не зовем пуж него пужос. Пошто је промаја била радознала, она брже боље крену за Мексико, а пужос више никада није напуштао своју кућицу и тако је он у својој кући глуварио. Ето заврши се прича. Рече ми крај тако гласи крај приче а не живели су заједно дуго и у срећи. Морала сам дуго да објашњавам да сам само заменила редослед слова, а да се прича стварно завршава његовим крајем.